

РЕШЕНИЕ

№ 24054

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 15.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4457** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на С. А./S. А., [дата на раждане], гражданин на К., чрез адв. Х. Т. против заповед рег. № 513з-3650/01.04.2026 г. на ЗА началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Изложени са съображения за нищожност и алтернативно се претендира незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата била издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон, при липса на мотиви. Заповедта била необоснована. Твърди се, че жалбоподателят е подал заявление за продължаване на срока за пребиваване преди изтичане на същия, а именно на 06.02.2026г., като административния орган не се е произнесъл и едва при последващото заявление от 10.03.2026г. е постановил отказ. Допълва, че жалбоподателят е студент редовна форма на обучение в Софийски университет, специалност „медицина“, който редовно заплаща високи такси за обучение в страната, като поради липсата на документ, удостоверяващ това обстоятелство не бил подал заявление за подновяване на продължителното пребиваване. Жалбоподателят имал и установено местоположение в страната и иска да продължи образованието си. Моли се оспорената заповед да бъде отменена.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и се представлява от адв. Т., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Обръща внимание на факта, че има противоречие в изложената в заповедта фактическа обстановка, като веднъж органа сочи, че лицето е напуснало страната още на 06.12.2025г. и няма регистрирано влизане от една страна, което прави твърдението му, че не е напуснал страната след 21.02.2026 г. несъстоятелно. Моли за отмяна на заповедта.

Ответникът началник на отдел „Миграция“ - СДВР, редовно призован, се представлява от юрк. И., който оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не дава заключение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 7-ми състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложените по делото доказателства, на 10.03.2026 г. от С. А./S. А., [дата на раждане], гражданин на К. е подадено, заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България с отбелязано основание чл. 24в, ал. 1 ЗЧРБ – аз съм приет като студент редовна форма на обучение във висше училище на Република България, към което е приложил удостоверение изх.№ ЧС-2600 от 20.10.2025г. издадено от СУ „Св. К. О.“, видно от което лицето е редовен студент по медицина в трети курс с фак. № 9787, записан за учебната 2025 г./2026 г., Лицето е записано като студент на 22.10.2021г. с продължителност на обучението шест години.

С. А. е имал разрешение за продължително пребиваване със срок до 21.02.2026 г. При извършена справка в АИС-Граничен контрол МВР се установява, че лицето има регистрирано излизане от страната на 06.12.2025г. и от тогава няма регистрирано влизане. Като доказателство за влизането в страната пред административния орган жалбоподателят е приложил разпечатка от самолетен билет за влизане в страната на 03.01.2026г. При разглеждане на заявлението от 10.03.2026г. е констатирано нарушение по чл. 34 ЗЧРБ и е съставен АУАН № 255/10.03.2026 г. и веднага след това е издадено НП № 255/11.03.2026 г. (лист 70 от делото).

Поради това, че чуждият гражданин е нарушил паспортно-визовия режим, като не е напуснал страна до изтичане на разрешението му срок за пребиваване – до 21.02.2026 г., на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 10, предл. второ ЗЧРБ със заповед рег. № 513з-3650/01.04.2026 г. на ЗА началника на отдел „Миграция“ – СДВР на С. А./S. А., [дата на раждане], гражданин на К., се отказва предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Заповедта е връчена на 09.04.2026 г.

По делото е приета административната преписка, ведно с доказателствата към нея, както и представените по делото от жалбоподателя допълнителни такива във връзка с обучението му в Република България респ. пребиваването му на територията на страната.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 7-ми състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

На първо място, отказът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ /заповеди № 513з-2396/24.03.3021г. и № 513з-5977 от 19.05.2025г. на директора на СДВР/, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

На второ място, спазена е установената от закона писмена форма, като са обективирани фактически и правни основания /чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК/, обусловили издаването на акта.

Въпреки това се констатира, че не е изяснена в пълнота осъществилата се в действителност фактическа обстановка, така че същата да бъде подведена под релевантния по време, място и лица

закон.

На основание чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ „отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26“. На основание чл. 10, ал. 1, т. 10, предл. второ ЗЧРБ, цитиран в оспорената заповед, се отказва предоставяне право на продължително пребиваване, когато има данни, че чужденецът през последните 5 години е нарушил паспортно-визовия режим на Република България.

В конкретния случай от фактите, които се сочи, че са осъществени, не може да се установи по безспорен начин с кое свое действие/бездействие чужденецът е нарушил паспортно-визовия режим на Република България. Действително в оспорената заповед се сочи, че лицето не е напуснало страната до изтичане на разрешението му срок за пребиваване, което задължение е въведено с разпоредбата на чл. 34 ЗЧРБ, но от друга страна в официалната справка в АИС-Граничен контрол МВР (лист 42) се установява, че лицето има регистрирано излизане от страната на 06.12.2025г. и от тогава няма регистрирано влизане. За да е налице неизпълнение на задължение, което да бъде квалифицирано като нарушение по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 10, предл. второ ЗЧРБ, то е от значение неговото ясно и точно описание, кога и къде и при какво обстоятелство лицето е проявило противоправното си поведение. От значение е не само описанието на нарушението от обективна страна, но и изясняване на субективните елементи – налице ли е виновно поведение на лицето, имало ли е други фактори, които са повлияли върху волята му да не напусне страната в предвидения срок, вкл. и осъществили ли са се смекчаващи обстоятелства.

В конкретния казус не се спори от страните, а и в оспорената заповед се сочи, че чужденец С. А. подава заявление на основание 24в, ал. 1 от ЗЧРБ с вх. № 200269 на 06.02.2025 г., за което липсват данни същото да е било разгледано респ. да е постановен акт. Във връзка със заявлението вх. № 200269 на 06.02.2025г. по жалба на С. А. в АССГ е образувано адм. дело № 4410/2026г. по описа на съда, 86 състав, прекратено с определение № 15981 от 26.04.2026г. След служебна справка по адм. дело № 4410/2026г. на АССГ, се установява, че във връзка със заявлението с вх. № 200269 с решение № 220845 от 19.03.2025г. е предоставено право на продължително пребиваване на С. А. за срок до 21.02.2026г.

Съгласно чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България.

Неясно е в случая дали лицето е извършило нарушение на паспортно-визовия режим на Република България, тъй като от приложената по делото справка от АИС-Граничен контрол МВР се установява, че лицето има регистрирано излизане от страната на 06.12.2025г. и от тогава няма регистрирано влизане. Представеният от жалбоподателя самолетен билет сам по себе си не може да бъде годно доказателство за влизане в страната, предвид липсата на бордни карти, печат в паспорта и др., които да удостоверят дали действително лицето е било на борда на самолета, за който е закупен билета. Още повече, че при влизането на територията на Република България на лица от трети страни извън ЕС и Шенген през Аерогара – С. има задължителен контролно-пропускателен режим. Данните на всеки преминал през ГКПП се въвеждат автоматично в Информационната система за граничен контрол на Главна дирекция „Гранична полиция“. Тези записи съдържат трите имена, дата, час и точен пункт на влизане. За граждани на трети страни (извън ЕС и Шенген), както е и жалбоподателя, преминаващи през външните граници на България, влизането се регистрира в Европейската система EES. Системата съхранява дигитални записи на личните данни, биометрията (пръстови отпечатъци и лицево разпознаване) и датите на преминаване. Такива данни за влизане на лицето след 06.12.2025г. по делото не се съдържат,

поради което твърденията на жалбоподателя в приложената по делото декларация от една страна и от друга на административния орган в оспорената заповед, че лицето е влязло на територията на РБ на 03.01.2026г. без да е подкрепено с писмени доказателства от системата АИС- Граничен контрол и Европейската система ЕЕС са недоказани.

Административният орган освен да изложи коректно фактите по делото, въз основа на които е формирал и своите правни изводи, е задължен да представи и доказателства за тях.

В случая, с оглед приложените по делото доказателства за излизане на жалбоподателя от страната на 06.12.2025г. не може да се приеме, че е налице нарушение на чл.34 ЗЧРБ респ. това да е предпоставка за отказ за предоставяне право на продължително пребиваване от страна на административния орган.

Изложеното обосновава отмяна на оспорения отказ на основание чл.172, ал.2 АПК поради неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. А./S. А., [дата на раждане] , гражданин на К., чрез адв. Х. Т., ЗАПОВЕД рег. № 513з-3650/01.04.2026 г. на ЗА началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/..

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне от административния орган по заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, подадено на 10.03.2026 г. от С. А./S. А., [дата на раждане] , гражданин на К., в едномесечен срок от влизане в сила на настоящия съдебен акт в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: